

CHƯƠNG THỨ BA

KHÁCH LÊN XE NGỰA NGƯỜI CÒN GHÉ THEO

Trên tửu lâu im lặng như tờ không một tiếng động. Người nào cũng muốn ra đi mà không bỏ đi được.

Ai cũng biết lúc này và ở nơi đây sắp khai diễn một cuộc ác chiến kinh tâm động phách.

Đường Thiên Dung cởi bỏ trường bào đeo bao tay vào. Cái bao tay da cá lấp loáng ánh xanh biếc rất kỳ quái. Cả mặt gã cũng phảng phất màu xanh biếc thắm đậm.

Diệp Cô Thành lặng lẽ đứng yên. Bỗng y quay lại ngó đồng tử áo trắng ở phía sau đang cầm thanh trường kiếm vỏ đen, hình thức rất cao nhã dâng lên.

Kiếm đã vào tay.

Đường Thiên Dung chú ý nhìn thanh kiếm trong tay Diệp Cô Thành, đột nhiên cất tiếng hỏi :

-Còn ai công nhận Phi Sa của bản môn bất quá là một hạt bụi nữa không ?

Dĩ nhiên không còn ai.

Đường Thiên Dung lại nói :

-Nếu không còn ai khác thì mời các vị xuống lầu đi hay hơn để tránh khỏi cháy thành vạ lây.

Những người muốn ngồi lại coi đành đứng dậy đi.

Trong con mắt người võ lâm, Độc Sa của Đường gia còn đáng sợ hơn 卍 Dịch. Chẳng ai muốn dính vào một chút.

Diệp Cô Thành đột nhiên lên tiếng :

-Bất tất phải đi.

Đường Thiên Dung hỏi :

-Bất tất ư ?

Diệp Cô Thành lạnh lùng đáp :

-Ta đảm bảo Phi Sa của các hạ không phát ra được.

Đường Thiên Dung lại biến sắc.

Độc dược và ám khí của Đường gia đáng sợ không hoàn toàn vì ám khí có chất kịch độc mà còn vì thủ pháp phóng ám khí cực kỳ mau lẹ. Những người đã ngó thấy họ phóng ám khí không ai hình dung được tốc độ khủng khiếp.

Nhưng lần này Đường Thiên Dung quả nhiên chưa phóng ám khí ra được.

Tay gã vừa cử động, kiếm quang đã bay lên.

Không ai hình dung được lần kiếm quang huy hoàng rực rỡ thì cũng không ai hình dung được tốc độ của chiêu kiếm.

Đây không phải là chiêu kiếm mà là thần lôi công nổi cơn tức giận đánh một đòn chớp nhoáng.

Kiếm quang vừa thấp thoáng liền mất hút.

Diệp Cô Thành đã về tới trên đồng hoa tươi.

Đường Thiên Dung vẫn đứng nguyên chỗ không nhúc nhích. Tay gã buông xuống, da mặt cứng đờ.

Kế đó mọi người đều ngó thấy máu tươi ở xương tỳ và hai vai gã chảy ra.

Nước mắt cũng nhỏ xuống theo.

Gã tự biết kiếp này vĩnh viễn không còn tài nào phát ám khí ra được nữa.

Đối với đệ tử ở Đường gia sự tình này còn tàn khốc và đáng sợ hơn là chết.

Diệp Cô Thành đưa mục quang trở lại ngó vào mặt Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi :

-Hảo Nhất Chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên.

Diệp Cô Thành đáp :

-Đó nguyên là kiếm pháp thiên hạ vô song.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Tại hạ thừa nhận điều đó.

Khóe mắt Diệp Cô Thành bỗng lộ vẻ kỳ quái. miệng cũng thốt ra câu hỏi kỳ quái :

-Tây Môn Xuy Tuyết đâu ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ không phải là Tây Môn Xuy Tuyết.

Câu hỏi đã kỳ quái thì câu trả lời cũng phải kỳ quái.

Diệp Cô Thành ngưng thần nhìn Lục Tiểu Phụng chậm rãi hỏi :

-May mà công tử không phải Tây Môn Xuy Tuyết.

Hắn mỉm cười xoay mình trở gót đi xuống.

Trong tửu lầu đột nhiên nhốn nháo xả lên như nồi nước sôi.

Người thì lớn tiếng tranh luận, kẻ lại hốt hả chạy xuống lầu đem tin này truyền ra.

Diệp Cô Thành đã không chết mà cũng chẳng bị thương.

Mọi người đều ngó thấy kiếm pháp của y mà là thứ kiếm pháp thiên hạ vô song.

Lý Yển Bắc cũng ngó thấy một cách rõ ràng nên bây giờ trước mắt y tựa hồ biến thành trống rỗng không còn vật gì.

Đỗ Đồng Hiên nhìn y đột nhiên cười nói :

-Chắc bây giờ Lý tướng quân hiểu ra tại sao Đỗ mỗ lại biến đổi chủ ý ?

Lý Yến Bắc không trả lời mà bất tất phải trả lời.

Đỗ Đồng Hiên lại nói :

-Trước nay Đỗ mỗ chỉ giết người chứ chẳng cứu ai. Lần này Đỗ mỗ phá lệ vì không muốn cho Lý tướng quân biết.

Hắn mỉm cười đứng dậy đủng đỉnh nói tiếp :

-Vì người chết không thể trả nợ thua bạc.

Chỉ người chết mới không trả nợ thua bạc.

Lý Yến Bắc mà còn sống thì không trả không xong. Con người vô tín không thể trà trộn vào đây được.

Cuộc chiến tuy chưa khai diễn nhưng ai cũng nhất định là Lý Yến Bắc thua cuộc.

Thua phải trả. Nếu không trả món nợ này thì dù có sống cũng chẳng khác gì kẻ chết rồi.

Lý Yến Bắc từ từ cầm hộp thuốc giải trên bàn lên cười nói :

-Dù sao cũng kể như Đỗ Đồng Hiên đã cứu ta một phen.

Nụ cười của Lý Yến Bắc đây vẻ miễn cưỡng. Tay hắn cầm thuốc giải tựa hồ run rẩy không ngớt.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Dù sao bây giờ Lý lão gia hãy còn sống mà vẫn chưa thua.

Lý Yến Bắc gật đầu đáp :

-Đúng thế ! ít ra là lúc này Lý mỗ không sao.

Lục Tiểu Phụng ngưng thần nhìn hắn hỏi :

-Có điều bây giờ Lý lão gia tựa hồ không còn tin tưởng như trước nữa phải không ?

Lý Yến Bắc không phủ nhận điểm này, sự thực hắn không thể phủ nhận. Hắn trầm mặc hồi lâu, sau không nhin được thở dài nói :

-Chiêu kiếm đó quả là thứ kiếm pháp thiên hạ vô song.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Kiếm pháp thiên hạ vô song không hẳn là kiếm pháp đánh đâu được đó.

Lý Yến Bắc " ủa " lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

-Trên thế gian chẳng có thứ kiếm pháp nào nhất quyết hễ đánh là thắng.

Lý Yến Bắc ngập ngừng đáp :

-Lý mỗ biết cho đến nay Tây Môn Xuy Tuyết chưa từng thất bại, vậy ít ra y cũng nắm được năm phần thắng nhưng bây giờ...

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Bây giờ làm sao ?

Lý Yển Bắc lại gượng đáp :

-Bây giờ y chưa tới kinh thành, Lý mỗ nên biết tại sao.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Lý lão gia đã không biết y ở đâu đủ tỏ y chưa đến kinh thành phải không ?

Lý Yển Bắc đáp :

-Có thể nói như vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Bây giờ y còn chưa tới phải chăng vì lẽ y không nắm chắc phần nào ?

Lý Yển Bắc hỏi lại :

-Theo nhận xét của công tử thì sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ không có ý kiến gì. Trước nay tại hạ không muốn nghĩ vớ nghĩ vẩn, đoán bậy đoán càn về sự việc chưa xảy ra.

Lý Yển Bắc trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hỏi :

-Công tử có nhận ra người đi theo Đỗ Đồng Hiên không ?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu.

Lý Yển Bắc nói :

-Nhưng công tử hẳn cũng công nhận khinh công của hắn không phải tầm thường?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Chẳng những không tầm thường mà khắp thiên hạ hiện nay không có lấy mười người khinh công cao thâm hơn hắn được.

Lý Yển Bắc nói :

-Công tử giao du rất rộng chắc đoán ra được hắn là ai ?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm đáp :

-Giả týt thân hình hắn không bé nhỏ gầy nhom thì tại hạ nhận định hắn là Tư Không Trích Tinh.

Lý Yển Bắc hỏi :

-Hắn không phải là Tư Không Trích Tinh chứ ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tuyệt đối không phải.

Lý Yển Bắc hỏi :

-Vì thế mà công tử không nhận được hắn là ai ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Nhưng tại hạ nhất định bên trong có điều ngoắt ngoéo.

Lý Yến Bắc hỏi :

-Điều chi ngoắt ngoéo ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Bất luận hấn là ai thì con người thân thủ như vậy đều không chịu làm nô tài cho Đỗ Đồng Hiên mới phải.

Lý Yến Bắc lẳng lẳng hồi lâu lại nói :

-Công tử vừa tới kinh thành, Lý mỗ biết thế nào cũng đi thưởng ngoạn đế đô và sẽ gặp rất nhiều bạn hữu.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận điểm này. Quả chàng muốn biết có những ai tới đây mà còn muốn gặp nhà sư chất phác.

Lý Yến Bắc nói :

-Đến nay Lý mỗ đến Phúc Thọ Đường ở bên Kim Ngư bảo làm chút thức ăn đưa tới nhà mình để chúng ta ăn cơm.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Hay lắm.

Rồi chàng cười hỏi :

-Nhưng đến nhà nào của Lý lão gia ?

Lý Yến Bắc cũng cười đáp :

-Bữa nay nàng Lý mỗ đến nhà Thập Tam Di ăn cơm tối. Nàng cũng muốn gặp công tử cho biết tại sao có bốn hàng lông mày.

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Tại hạ cũng muốn biết y, nghe nói y là một mỹ nhân nổi tiếng.

Lý Yến Bắc cả cười nói :

-Được rồi. đến giờ ăn cơm tối, Lý mỗ sẽ cho người tới đây đón công tử.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Nếu tại hạ gặp Hoa Mãn Lâu không chừng sẽ kéo gã đi theo.

Lý Yến Bắc nói :

-Được lắm.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Lạ thật ! Dường như gã cùng Tây Môn Xuy Tuyết đều mất tích. Nếu kiếm được gã không chừng sẽ lòi cả Tây Môn Xuy Tuyết ra.

Lý Yến Bắc hỏi :

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Dường như gã có bản lãnh đặc biệt kiếm người, chính tại hạ cũng không sao hiểu được.

Lý Yến Bắc nói :

-Công tử thử ra ngoài thả bước, không chừng sẽ gặp gỡ.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Rất có thể gặp gã.

Lý Yến Bắc hỏi :

-Thế thì công tử còn chờ gì nữa mà chưa đi ?

Lục Tiểu Phụng nhìn đối phương chậm rãi đáp :

-Tại hạ muốn chờ Lý gia uống thuốc xong đã.

Lý Yến Bắc hỏi :

-Công tử muốn chờ ta uống thuốc xong rồi mới đi ư ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Lý Yến Bắc đột nhiên cười rộ nói :

-Công tử cứ yên dạ. Bây giờ Lý mỗ chưa muốn chết đâu. Đồng thời Lý mỗ không thể để ba chục nữ nhân đột nhiên biến thành quả phụ.

Ngày mười chín tháng chín vào lúc xế chiều, Lục Tiểu Phụng ở Xuân Hoa lâu đã bước ra, cất bước trên đường lớn tiến về phía trước.

Chàng nhận thấy đây là một thành thị mỹ lệ phi thường.

Đờnùng phố bằng phẳng, rộng rãi, nhà cửa chỉnh tề. Mọi cửa tiệm đều trang hoàng lộng lẫy hơn các thành thị khác.

Chàng cũng biết cái đẹp nhất trong thành thị này không phải là đường xá rộng rãi, phòng ốc chỉnh tề, cũng không phải là những cảnh vật nổi tiếng thiên hạ mà là nhân tình ở đây.

Chiều đến thì bắt đầu nổi gió.

Một khi có gió là cát bụi mịt trời nhưng cát bụi nhiều đến đâu cũng không che lấp hết được phong cảnh mỹ lệ trong thành thị.

Lục Tiểu Phụng tuy cất bước mau lẹ nhưng hoàn toàn không mục đích. Chàng muốn tìm bạn thì chẳng thấy một ai mà chỉ thấy toàn những người chàng không muốn gặp,.

Người chàng gặp đầu tiên là Âu Dương Tình. Âu Dương Tình cũng đi la cà ngoài cửa tiệm châu báu trong thị trường. Bên cạnh thị có một phu nhân ăn mặc hoa lệ bầu bạn.

Phu nhân này dường như khá đẹp, chàng không dám nhìn đến lần thứ hai.

Lục Tiểu Phụng vừa ngó thấy Âu Dương Tình đã quay đầu đi. Chàng nhớ tới Tiết Băng.

Âu Dương Tình nhìn thấy chàng rồi cũng giả vờ nhưng chưa ngó thấy. Đột nhiên thị dặt tay phu nhân lên ngồi trên một cỗ xe ngựa màu đen.

Cỗ xe ngựa chạy như bay trong làn cát bụi. Lục Tiểu Phụng mới quay đầu lại ngơ ngẩn xuất thần, ngó theo làn cát bụi nhảy múa ở sau xa. Chàng không hiểu mình đang nghĩ gì.

Đáng lý chàng tiếp tục nghĩ đến Tiết Băng mà không biết tại sao lại nhớ tới nhà sư chất phác.

Trên đường ở phía đối diện, mấy người nhìn chàng vừa cười vừa vẫy tay. Ngoài xa mấy thước lại có một thiếu niên tay nắm đốc kiếm, trợn mắt lên nhìn chàng.

Lục Tiểu Phụng nhận ra mấy người này, trong đó có hai tổng tiêu đầu ở những tiêu cục trên giải Xuyên Tương, một tên đệ tử phái Võ Đương, lại còn một người giống như Long Đầu lão đại ở Xuyên Trung nhưng chàng không nhận ra được gã thiếu niên đeo kiếm đang hăm hăm nhìn chàng là ai ?

Khóe mắt thiếu niên tỏ ra rất hung dữ, nét mặt lăm lăm như muốn kiếm chàng để gây chuyện.

Lục Tiểu Phụng không muốn xấy chuyện rắc rối nên chỉ nhìn mấy người bên kia gật đầu rồi lật đật trở gót rẽ qua đường phố mé đông.

Đột nhiên một bàn tay từ một nhà bán đồ cổ ngoạo cùng thư họa ở bên đường đưa ra vỗ vai chàng nói :

-Quả nhiên công tử đến rồi. Bần đạo biết thế nào công tử cũng tới.

Một đạo nhân đầu tóc bạc phơ, mình mặc áo đạo bào rách, cười ha hả từ trong tiệm đi ra. Phía sai đạo nhân là một lão già gương mặt thanh nhã, áo quần tề chỉnh. Hai lão là Mộc đạo nhân và Cổ Tung cư sĩ.

Lục Tiểu Phụng cũng cười xã giao đáp :

-Tại hạ cũng biết nhất định hai vị tới đây.

Mộc đạo nhân cả cười. Vị trưởng lão phái Võ Đương này gần bảy chục tuổi mà mặt mũi hồng hào, tinh thần quắc thước. Lão đầy đặn phong trần, bề ngoài khác hẳn, ít người nhận ra được lão là một trong ba đại kiếm khách rất nổi danh đương thời.

Lão vỗ vai Lục Tiểu Phụng cả cười nói :

-Cuộc chiến đấu này dĩ nhiên bần đạo không thể bỏ qua dù tuổi già không đi được nữa cũng bò tới.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng hỏi :

-Phải chăng đạo trưởng muốn coi kiếm pháp của người ta có chỗ nào sơ hở rồi tìm đến họ để tỷ đấu ?

Mộc đạo nhân không nổi nóng, lại thở dài đáp :

-Bần đạo già rồi, đã chẳng muốn tìm người đấu kiếm cũng không thích cùng người thi rượt. Nếu có ai tìm đến bần đạo đánh cờ thì bần đạo sẵn sàng bồi tiếp.

Cổ Tùng cư sĩ đột nhiên liên tiếng :

-Thực tình mà nói thì bọn lão phu đến để kiếm công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Kiếm tại hạ ư ? Kiếm để làm gì ?

Cổ Tùng cư sĩ đáp :

-Bọn lão phu đã ước hẹn chiều hôm nay gặp mặt một người nên định kiếm công tử đồng thời hội diện.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Hai vị đã ước hẹn người ta, sao còn kiếm tại hạ ?

Mộc đạo nhân cười đáp :

-Vì người đó nhất định muốn gặp công tử.

Nụ cười của đạo nhân đầy vẻ thần bí.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi :

-Người đó là ai ?

Mộc đạo nhân lại cười thần bí hơn hỏi :

-Công tử đã muốn biết y là ai sao không đi với bọn bản đạo ?

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng thế nào cũng đi. Trước nay chàng không nhịn được những người dụ hoặc mình và chàng cũng hiếu kỳ như ai.

Chỗ ước hẹn hội ngộ của mấy người rất kỳ quái. Nó là một cái lò gạch hoang phế đã lâu ở ngoài thành. Những lò gạch bên trong đều chứa đều đầy cát bụi tro thanh, bên ngoài coi chẳng những ngôi mà không ai thăm viếng.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi :

-Trong thành thiếu gì nơi tử tế sao các vị lại hẹn nhau tới đây tụ hội ?

Cổ Tùng cư sĩ đáp :

-Vì bọn lão phu ước hội với một quái nhân.

Mộc đạo nhân nói :

-Nói cho đúng là ba quái nhân : một người suốt đời không làm việc gì đứng đắn còn hai lão đầu càng quá tệ hơn bản đạo.

Cổ Tùng cư sĩ đáp :

-Nhưng hai lão đầu này lại không phải hạng người thường, chẳng có một việc gì trên đời họ không biết, nhất là chẳng có vấn đề gì không giải quyết xong.

Mộc đạo nhân nhìn Lục Tiểu Phụng cười nói :

-Bây giờ chắc công tử biết bọn bản đạo ước hẹn ai rồi.

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng đã đoán ra.

Giữa lúc ấy một quái nhân thấp lùn, ốm nhất cười trên lưng lừa ngất ngưỡng đi tới.

Người này dường như vĩnh viễn không có lúc nào tỉnh táo.

Lục Tiểu Phụng ngó thấy lão phải bật cười.

Lần nào chàng nhìn thấy Qut Tôn Tử đại lão gia đều không nhin được cười. Chàng cười hỏi :

-Lần này các hạ không chờ người đến chuộc đã ra được thì quả là chuyện quái đản.

Tôn lão gia háy háy cặp mắt đầy lông trắng, áp ứng đáp :

-Người cũng đến rồi. Ta...

Lục Tiểu Phụng cười hỏi :

-Lão biết thế nào tại hạ cũng đến phải không ?

Tôn lão gia thở dài miệng lẩm nhảm :

-Những kẻ không đáng đều đến cả, còn những người đáng đến lại chẳng có một ai.

Lão giơ chân lên từ trên lưng lừa nhảy xuống. Cặp giò của lão dường như mềm nhũn, xuýt nữa lão té lăn long lóc.

Mộc đạo nhân không nhin được cười hỏi :

-Bần đạo hỏi thực : lão có được ngày nào hoàn toàn tỉnh táo không ?

Tôn lão gia đáp liền :

-Không có.

Mộc đạo nhân cười nói :

-Người như lão có chỗ rất tốt là thường khi còn thành thực hơn cả nhà sư chất phác.

Tôn lão gia lẩm nhảm :

-Làng say là lối bình yên nhất, ngoài ra chẳng có lối nào hơn. Có say sưa mới biết cần khôn rộng, ngày tháng thu một chén con. Như vậy ta còn tỉnh táo làm chi ?

Mộc đạo nhân cả cười nói :

-Lão thật là người nhiều phước khí hơn cả bọn bần đạo.

Tôn lão gia đáp :

-Vì lão Tôn thông minh hơn các vị.

Mộc đạo nhân "ủa " một tiếng.

Tôn lão gia nói :

-ít ra lão Tôn không chịu mất năm chục lượng bạc để đi hỏi một việc chẳng cần phải hỏi.

Cổ Tùng cư sĩ không cười. Trước nay lão là người không thích nói giỡn, lão dựng mặt lên hỏi :

-Hai vị lão tiên sinh Đại Thông và Đại Trí đâu ?

Tôn lão gia đáp :

-Lão Tôn đã ước hẹn các vị đến đây hội diện thì đương nhiên họ cũng ở đây.

Cổ Tùng cư sĩ hỏi :

-ở chỗ nào ?

Tôn lão gia chìa tay trở về phía trước đáp :

-ở trong kia.

Lão trở vào một cái lò gạch.

Cổ Tùng cư sĩ chau mày hỏi :

-Bọn họ ở trong lò gạch làm chi ?

Tôn lão gia ngó Cổ Tùng cư sĩ lạnh lùng đáp :

-Sao lão không đi mà hỏi họ ?

Lục Tiểu Phụng nhìn cười hỏi :

-Hỏi câu này cũng phải được ra năm chục lạng bạc hay sao ?

Tôn lão gia đáp :

-Dĩ nhiên hỏi câu này cũng hỏi năm chục, vả lại...

Lục Tiểu Phụng nói theo :

-Vả lại theo thể lệ cũ chỉ đứng chờ ở ngoài chứ không được vào.

Tôn lão gia thở dài đáp :

-Xem ra công tử còn thông minh hơn họ.

Lò gạch vừa thấp vừa tối tăm. Tôn lão gia người nhỏ bé thấp lùn cũng phải cúi đầu mới chui vào được. Thậm chí Lục Tiểu Phụng còn lo cái đầu của lão lớn hơn cửa lò. Nhưng lão cũng chui vào được chẳng khác người chết chui vào mộ, vừa buồn cười lại vừa rùng rợn.

Sau một lúc bỗng nghe thanh âm lão từ bên trong hô vọng ra :

-Bắt đầu cuộc phỏng vấn !

Người hỏi đầu tiên là Mộc đạo nhân. Lúc lão chưa hỏi, Lục Tiểu Phụng đã đoán ra lão hỏi chuyện gì rồi.

Mộc đạo nhân hỏi :

-Ngày rằm tháng chín, người chiến thắng là Tây Môn Xuy Tuyết hay Diệp Cô Thành ?

Đó là một vấn đề ai cũng muốn hỏi.

Giả tử có nhân vật nào tìm ra được đáp án này thì nhất định được nhiều người tình nguyện phí gấp năm chục lần năm chục lạng bạc để hỏi cho biết trước.

Có tiếng người đáp :

-Lão chỉ mất năm chục lạng mà đòi biết đáp án này chẳng ra rẻ quá ư ?

Lục Tiểu Phụng nghe rõ thanh âm của Đại Trí.

Lại nghe Đại Trí nói tiếp :

-Nhưng ta cũng cho lão biết. Cuộc chiến này cả hai người cùng thắng.

Câu hỏi này cất lên :

-Tại sao vậy ?

Mộc đạo nhân lại liệng ra năm chục lạng bạc lần thứ hai.

-----oOo-----